

Phần 5

Chương 13

Bóng tối không giới hạn, Nhạn Hồi bám chặt vào tường, nếu bên tai không có tiếng bước chân của Thiên Diệu dẫn trước thì chỉ e là nàng đã sớm mất phương hướng rồi.

“Chẳng nhẽ trước kia ngươi đã từng tới đây rồi sao?” Nhạn Hồi lầy lăm lạp, “Ta cảm thấy như ngươi rất quen thuộc với nơi này.”

Thiên Diệu ở phía trước cách một lúc mới đáp lại: “Đã mơ thấy.”

Mơ thấy... Cũng coi như đã từng thấy sao?

Nhạn Hồi không hỏi thêm gì nữa, bởi vì nàng nghe được áp lực bên trong giọng nói của Thiên Diệu. Liên tưởng đến lúc ở cửa động vừa rồi, trán Thiên Diệu rịn đầy mồ hôi lạnh cùng với sắc mặt tái nhợt, nàng lại âm thầm suy nghĩ một phen.

Nơi này có vật bị phong ấn, Nhạn Hồi từng nghe sư thúc giảng giải rằng phong ấn vốn là một loại thuật giam cầm, có thể khiến người ta không đụng vào được, không nắm bắt được, thứ bị phong ấn cũng không thể chạy ra ngoài. Theo lí thuyết mà nói thì bản thân phong ấn chính là một kết giới.

Nhưng nơi này còn có một kết giới khác nữa. Kết giới chỉ dùng để phòng ngự này thì ai cũng biết, nhưng kết giới nơi này rất kỳ lạ, nó có thể khiến cho Thiên Diệu phải chịu cảm giác đau đớn.

Rõ ràng nàng và Xà Yêu tới đây đều không hề có chút cảm giác nào, có thể nhìn thấy kết giới này là vì có cái gì đó đặc biệt, hoặc là do người nào thiết kế. Bây giờ có một điều rất hiển nhiên rằng kết giới nơi đây đúng là để đề phòng Thiên Diệu.

Giấu ở nơi xa xôi như vậy, còn hạ những hai kết giới trông coi, xem ra người giữ đồ ở nơi này đúng là đề phòng hẳn như phòng trộm mộ vậy...

Nhạn Hồi bám theo vách động, nhẹ tay gõ vào: “Trận pháp nơi này lợi hại như vậy, người thiết hạ trận pháp này hẳn là nhân vật số một số hai trong giới tu tiên.”

Thiên Diệu không trả lời.

Nhạn Hồi lại nói: “Đại yêu quái, lúc ở ngoài động ngươi nói lịch kiếp hơn hai mươi năm trước của ngươi chính là tình kiếp, vậy người khiến ngươi rơi vào tình kiếp này không phải là...” Nhạn Hồi kéo dài giọng ra, trong giọng lộ vẻ tò mò thích buôn chuyện, “Quảng Hàn môn chủ Tố Ảnh chứ?”

Tiếng bước chân đằng trước bỗng nhiên dừng lại.

Nhạn Hồi cũng dừng bước, mãi lâu sau, phía trước mới quăng ra mấy chữ: “Là nàng ấy, thì sao?”

Nghe được câu thừa nhận này, Nhạn Hồi lại cảm thấy kinh sợ.

Ông nội nó! Thiệt hả?! Xem ra mấy tin đồn ở núi Thần Tinh cũng không phải do đám đệ tử bà tám soạn bừa mà ra.

Trong lòng Nhạn Hồi bỗng chốc như bị ai đột xúc động muốn nghe chuyện, nàng dựa vào cảm giác tới gần Thiên Diệu mấy bước, hỏi dồn: “Quả nhiên là người sao? Hai người còn có một đoạn tình duyên mà thế nhân không biết sao?”

“Không liên quan tới cô.” Thiên Diệu dứt lời lại đi về phía trước.

Nhạn Hồi lúc này đâu dễ dàng buông tha hẳn như vậy, nàng lẽo đẽo theo sau Thiên Diệu như cái đuôi: “Nói đi mà, dù sao bây giờ cũng rất là chán, ở đây lại chỉ có hai người chúng ta thôi, người khác chẳng nghe thấy đâu, ta đảm bảo sẽ không bán... à... nói ra bí mật của ngươi đâu.”

Nàng tò mò về Thiên Diệu là thật, nhưng thứ thật sự hấp dẫn nàng bây giờ đây lại là việc có quan hệ với Tố Ảnh chân nhân kia. Tố Ảnh chân nhân được xưng tụng là nữ chân nhân đệ nhất của giới tu tiên, chính là người ngang hàng với Đại Thừa thánh giả, sư tổ Thanh Quảng chân nhân của nàng.

Người như vậy lại có một câu chuyện với một Yêu Long ngàn năm...

Chuyện này bán được không ít tiền đâu...

Nhạn Hồi ho nhẹ một tiếng, đề ý nghĩ thế tục đang tràn ra như đê vỡ trong lòng mình, nói: “Ngươi cứ một mình chờ ở thôn sơn này lâu như vậy rồi mà chẳng có ai để thổ lộ cả, chắc chắn là rất vất vả, nề tình ngươi hôm qua đã cứu ta, ngươi có thể thổ lộ với ta một chút về chuyện năm xưa.”

Bước chân Thiên Diệu dừng lại, Nhạn Hồi liền đâm sầm vào lưng hắn. Mãi nửa ngày sau mà Thiên Diệu vẫn chưa lên tiếng.

Trong bóng tối đen kịt, Nhạn Hồi lại chợt thấy có một ánh sáng hơi rực lóe lên, lúc nàng đang muốn đuổi theo thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiên Diệu lại đi lên phía trước, giọng nói hơi chìm xuống: “Đó cũng chẳng phải là một câu chuyện hay ho gì.”

Nhạn Hồi gật đầu, không cần nghĩ gì đã mở miệng: “Đương nhiên rồi, nhìn ngươi bây giờ đã biết chuyện của hai người chẳng tốt đẹp gì.”

“...”

“Không đúng, là kết cục của hai người không tốt đâu có nghĩa là câu chuyện không hay đâu.”

“Cô thật sự muốn nghe?”

“Nghe!”

Trong động bồng chốc yên tĩnh lại, Thiên Diêu vừa chậm rãi bước đi, vừa mở miệng: “Hai mươi năm trước, ta có yêu một người. Vốn ta đã từng muốn bỏ hết thân yêu, trường sinh, tu vi, trách nhiệm vì nàng... Chỉ tiếc rằng... Ta nguyện cho nhưng lại chẳng phải là nàng muốn như vậy.”

Tuy Nhạn Hồi muốn nghe Thiên Diêu nói về chuyện này nhưng nghe rồi lại ngây người ra, nàng chỉ muốn chọc hấn mà thôi, bởi vì nàng biết rõ chuyện quá khứ đối với người đã từng trải qua là chuyện khó có thể mở miệng nhắc lại cỡ nào.

Tình yêu giữa tiên và yêu, hơn nữa còn thân phận như thế, để người khác biết là chuyện khó chịu thế nào chứ? Càng không nói đến chuyện bây giờ hai người bọn họ, một người thì mất hết yêu lực, một người thì đứng trên đỉnh giới Tu tiên...

Chỉ cần đoán cũng đoán ra được chuyện xảy ra với Yêu Long này là chuyện khiến người ta chẳng vui vẻ gì.

“Nàng ấy muốn lấy hết của ta, nàng ấy quyết định tự tay tới lấy, vì thế, vào một đêm trăng tròn...”

Chẳng hiểu vì sao, từ giọng nói của Thiên Diêu, trên đầu Nhạn Hồi bỗng xuất hiện một ánh trăng rất lớn, lớn tới mức gần như là sắp rơi xuống rồi vậy...

“Trên đỉnh núi tuyết...”

Tuyết rơi khắp nơi, phủ lên khắp núi.

Dường như là không thể không chế nổi, trong động bồng hiện ra tràng cảnh giống hệt trong đầu Nhạn Hồi, khiến cho nàng như lạc với một cảnh giới kì lạ nào đó.

Nhạn Hồi còn cảm thấy được gió mang theo tuyết trắng lạnh tới thấu xương.

“Tay nàng cầm trường kiếm.”

Một bóng người yếu điệu đứng ngược ánh trăng, tay cầm trường kiếm rét lạnh...

“Nàng ấy giết ta.”

Vừa nói xong, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy trong lòng co thắt lại, trước khi nàng kịp phản ứng, nàng chợt cảm giác cả người bị sát khí bao trùm, một tích tắc sau đó, Thiên Diêu lại lên tiếng: “Giống như bây giờ vậy.” Hấn vừa thốt ra năm chữ...

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy ngực mình rét lạnh.

Dưới tình huống nàng không hề phòng bị, một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực nàng, đâm thẳng một đường qua ngực nàng.

“Phụt.” Trường kiếm bị rút ra.

Máu tương phun ra vẩy khắp mặt đất.

Nhạ Hôi sững sờ đưa tay sờ ngực mình thì sờ được cảm giác dinh dính. Sau đó cảm giác đau đớn mới chậm rãi lan ra, thấm thấu khắp người, đau tới tận xương cốt. Nàng như mất hết sức lực xuống trên mặt đất.

Nhạ Hôi ngơ ngác quỳ một lúc lâu rồi mới kịp phản ứng.

Mẹ nó, nàng bị người ta đâm...

Mùi máu tươi lập tức tản ra khắp sơn động, Nhạ Hôi bấu chặt ngực mình nhưng vẫn không ngăn nổi máu tươi chảy ra liên tục. Nàng thậm chí còn nghe thấy tiếng máu “lách tách” rơi trên mặt đất.

“Khôn... Khôn kiếp...” Nhạ Hôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thiên Diệu lại bình thản: “Ta đã nói đây không phải là một câu chuyện hay.”

Thế nên là do nàng muốn nghe đó hả...!

“Người không nói... Thì thôi. Nói rồi lại muốn... Giết người...” Nhạ Hôi thờ phỉ phò, chửi bới, “Người bị bệnh hả?!”

“Ta cũng chẳng phải là muốn mạng cô.”

Nhạ Hôi cảm thấy những lời này của hắn buồn cười tới mức khiến nàng muốn cười tới sắp rụng cả răng cửa rồi.

Đã nói là cùng vào sơn động mà hắn lại giấu một thanh kiếm lợi hại như vậy. Nghĩ thôi cũng biết là đã sớm có âm mưu rồi, nước đến chân rồi hắn lại đâm cho người ta một kiếm xuyên tim, còn không biết xấu hổ mà nghiêm trang nói: “Ta không muốn mạng cô” hả?

Ông nội nó, vậy chứ cho hỏi một kiếm này của người là muốn cướp tiền hay cướp sắc vậy?

Lừa con nít nhà ai chứ!

Nhạ Hôi không còn sức để lên tiếng, trong lòng thì mắng đến là khí thế, bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng “keng”, là tiếng kiếm chém vào tảng đá.

Trong lòng Nhạ Hôi thất lại, còn đang cân nhắc không biết Yêu Long này có phải đang mài kiếm để bồi cho nàng thêm một kiếm nữa hay không thì lại nghe thấy tiếng kiếm ma sát với đá rất chói tai.

Thiên Diệu vẽ rất lâu khiến cho Nhạ Hôi cảm thấy hắn là tên này đang dùng âm thanh chói tai khó nghe này tra tấn nàng... Nhưng dần dần, Nhạ Hôi lại phát hiện ra âm thanh này tuy chói tai nhưng lại rất có tính quy luật.

Hắn là hắn đã vẽ trận pháp gì đó!

Nhạ Hôi nghiêng răng, cố gắng dựa vào âm thanh để định vị vị trí của Thiên Diệu, tuy không biết hắn muốn làm gì nhưng hắn đã vẽ trận pháp này lâu như vậy thì đích thị là muốn làm ra chuyện lớn gì đó.

Căn cứ vào cách nghĩ người đâm mình đều không phải người tốt, Nhạn Hồi cảm thấy hẳn là nàng nên tìm cách ngăn cản hẳn...

Không phải là vì đạo nghĩa tu tiên, chỉ là vì bị đâm một nhát này, nàng nhất định phải phá hỏng việc của hẳn!

Nhưng ở chỗ này hình như Thiên Diệu thích ứng với bóng tối hơn nàng. Vì thế nên vừa rồi hẳn mới có thể đâm thẳng một kiếm vào tim nàng, vô cùng chuẩn xác. Nhạn Hồi oán hận nghĩ, nếu như nàng có chút pháp lực nào trên người thì cũng không đến nỗi hai mắt tối đen thui lụi như bây giờ, nếu như nàng có một chút pháp lực thôi thì...

Trong lúc lơ đãng, Nhạn Hồi lại thăm dò trong cơ thể, đột nhiên nàng phát hiện đan điền trống rỗng đã lâu của nàng lại có cảm giác ấm áp.

Nhạn Hồi sửng sò, nàng cố gắng điều động khí tức, vận chuyển nội công trong cơ thể, chỉ cảm thấy tu vi trong người dần dần đã thông kinh mạch khắp người.

Pháp lực đã mất đi nhiều ngày của nàng bây giờ lại đang dần hồi phục!

Nhạn Hồi mở to mắt... Quả nhiên nàng đã có thể nhìn thấy tay mình, móng tay mình, còn có cát đá gập ghềnh trên mặt đất, thậm chí là cả máu đỏ tươi của nàng.

Nàng ổn định cảm xúc, bàn tay ôm ngực yên lặng vận nội tức, vết thương chỗ trái tim dần dần cầm máu lại, trong một khắc chắc là sẽ không chết được.

Cuối cùng sức mạnh nghịch ngợm này cũng trở lại rồi!

Nhạn Hồi lập tức cảm thấy như bình phục lại, tựa như có một tảng đá rơi xuống, nàng hít sâu một hơi. Lúc ngược mắt lên nhìn, ánh mắt nàng lại khóa chặt trên người Thiên Diệu vẫn còn đang dùng kiếm vẽ trận pháp lên đá.

Nhạn Hồi nhếch môi, tiểu yêu tinh, lần này mà còn không xử lí được người nữa sao...

Nàng vịn vào vách tường muốn đứng dậy thì âm thanh chói tai lại đột nhiên dừng lại.

Nhạn Hồi thấy Thiên Diệu đưa tay vuốt lưỡi kiếm, lưỡi kiếm cắt một đường rách tay hẳn, máu hẳn hòa vào máu Nhạn Hồi còn lưu lại chọt lóe lên!

Lưỡi kiếm bùng lên ánh sáng đỏ rực, Nhạn Hồi trợn to hai mắt, thấy Thiên Diệu không hề tiếc sức đâm mạnh thanh kiếm vào vách đá: “Phá trận!”

Hai chữ vừa dứt xong, huyết quang trên kiếm càng thêm chói mắt, tựa như nước đầu nguồn vậy, ánh sáng đỏ lập tức lan xuôi theo những chỗ Thiên Diệu vừa vẽ.

Trong lòng Nhạn Hồi biết không thể do dự thêm được nữa, nàng tụ lực lại dưới chân, đá mạnh tới chỗ Thiên Diệu, Thiên Diệu tựa như có mắt sau lưng,

hắn không quay người lại mà lập tức nghiêng người tránh đi, nhưng hắn không ngờ mục đích của Nhạn Hồi không phải là hắn mà là thanh kiếm trong tay hắn!

Trong lúc Thiên Diệu tránh né, Nhạn Hồi tiện tay gỡ một tảng đá trên vách đá dựng đứng xuống, nàng nện lên thanh kiếm đang tỏa ánh sáng đỏ, “keng” một tiếng đã đập gãy thanh kiếm...

Kiếm gãy, mũi kiếm vẫn còn ghim lại trong vách đá lập tức mất đi ánh sáng, ánh sáng của hình vẽ trên tường lập tức mờ đi rất nhiều.

Đồng tử màu đen đang được ánh sáng chiếu rọi của Thiên Diệu co lại.

Nhạn Hồi tìm một nơi khác đứng vững lại, ôm ngực vừa thở hổn hển vừa cười ha hả: “Không ai cho ngươi hay chuyện tính kế người ta thì sẽ phải trả giá sao? Hôm nay ngươi đâm ta một kiếm, ta nhất định không để ngươi yên.”

Ánh sáng đỏ trên vách đá cũng bắt đầu rung rung, lập lòe theo ánh sáng, cả ngọn núi bắt đầu rung chuyển.

Như thể có trâu đất trở mình, đá trên vách đá dựng đứng không ngừng rơi xuống.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi chăm chăm, ánh mắt lạnh lẽo: “Đáng ra vừa rồi ta nên giết chết cô.”

Sơn động bắt đầu rung chuyển dữ tợn, Nhạn Hồi đón ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thiên Diệu, cười đến là tà ác vui vẻ: “Tiếc quá ha, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Bây giờ dù có chết ta cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng. Có qua có lại.” Nhạn Hồi cười để lộ ra chiếc răng khênh, “Đây gọi là lễ độ.”

Chương 14

Sơn động rung chuyển ngày càng nghiêm trọng.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi mà mặt trầm như nước, giọng nói lạnh như băng: “Cô đây gọi là ngu không ai bằng.”

Sắc mặt như thế của Thiên Diệu đã để Nhạn Hồi hay rằng mình đã phá đám được chuyện tốt của hắn rồi, nàng cười đến là đắc chí, trả câu nói tồi qua lại cho Thiên Diệu: “Trông thấy ngươi không mấy vui vẻ cũng khiến ta thư thái hơn nhiều.”

Nhạn Hồi vừa đắc chí vừa không chậm trễ ra tay trước.

Tuy rằng tu vi trong cơ thể nàng vẫn chưa khôi phục được bao nhiêu nhưng tính ra thì thì một chút thuật độn thô cũng dư giả rồi.

Nàng cười hả hê phát tay với Thiên Diệu: “Tỷ tỷ không chơi với ngươi nữa, ngươi cứ ở đây tự sinh tự diệt đi nhé.”

Thiên Diêu cũng chẳng nói gì mà chỉ bình tĩnh nhìn nàng, mặc cho hang động đang rung chuyển âm ỹ, đất đá rơi rầm rầm trên mặt đất, cũng mặc luôn Nhạ Hôi đang bày vẽ hả hê, yên lặng đứng cách đó ba trượng...

Một lát lâu sau.

Hắn không nói lời nào, Nhạ Hôi cũng không nói chuyện, trong động im ắng mất một lúc...

Mãi đến khi một tảng đá nện xuống đầu Nhạ Hôi rồi mới khiến cho nàng tỉnh ngộ ra được, nàng ngạc nhiên không thôi: “Sao ta không ra được vậy nè!”

Thấy Nhạ Hôi như vậy, tâm tình kém cỏi của Thiên Diêu cũng sáng sủa lên mấy phần.

Hắn khoanh tay, ánh mắt khinh miệt lại có phần hả hê: “Trận pháp chưa phá, cho dù cô đã khôi phục được pháp lực thì có sao chứ?” Ngôn từ khinh bỉ, ngữ điệu khiêu khích, đối với một người về cơ bản nói chuyện chẳng bao giờ có chút cảm xúc phập phồng nào thì như vậy hắn cũng xem như là hắn đang hết sức châm chọc rồi, “Lớp học trên núi Thần Tinh không có ai dạy cô như vậy sao?”

Nghe Thiên Diêu mỉa mai, Nhạ Hôi giận đến mức nghiêng răng cười ha ha.

Nàng còn đang tính mở miệng tính thiệt hơn thì bỗng nhiên trong động rung chuyển dữ tợn hơn, mặt đất như bộ quần áo bị thiếu nữ giặt giũ, trở mình dữ dội.

Nhạ Hôi đứng không vững, đành phải giơ tay bám lấy vách đá, đang định đứng vững lại chờ cơn chấn động này qua đi thì bên kia, Thiên Diêu dường như đang muốn liều mạng, mặc cho đất trời rung chuyển, hắn nhặt lấy thanh kiếm bị nàng đánh gãy rơi trên mặt đất rồi xoáy thẳng tới chỗ Nhạ Hôi.

Nhạ Hôi bị dọa vội giơ tay ra đỡ.

“Đừng hòng đâm thêm ta kiếm nào nữa!” Nàng giận không ức chế nổi, “Đã đến nước này thì không thể xong được nữa!”

“Nếu không phải do cô gây phiền phức thì đã xong từ sớm rồi!” Thiên Diêu vừa lạnh lùng nói, vừa giơ tay muốn bóp cổ Nhạ Hôi, Nhạ Hôi nào chịu để hắn dễ dàng bóp cổ nàng vậy được, nàng vẫn giữ nguyên một tay vịn lấy vách đá, lại đá một cước vào chỗ hiểm của Thiên Diêu.

Sắc mặt Thiên Diêu đanh lại, vội vàng né tránh.

Nhạ Hôi nở nụ cười: “Ha hả, Yêu Long ngàn năm cũng sợ chiêu này!”

“Không biết xấu hổ!” Thiên Diêu dường như bị Nhạ Hôi chọc tức đến nỗi không tìm ra nổi câu nào để mắng nàng. Cơn giận tụ lại, hắn ra tay vừa nhanh vừa hung ác, chỉ hai chiêu đã không chế được Nhạ Hôi.

Lần này hắn đẩy thẳng Nhạ Hôi vào vách đá, ấn thẳng nàng lên trận pháp mới vẽ rồi giơ thanh kiếm gãy đâm vào ngực nàng.

Đúng lúc này, trong đầu Nhạn Hồi bỗng nhiên hiện lên tràng cảnh quái lạ kia, ánh trăng cực lớn cùng nền tuyết trắng chói mắt, còn có bóng người đang giơ kiếm lên...

Nhưng nàng không phải là người nằm trên mặt đất kia! Sao nàng lại phải ngoan ngoãn để bị đâm một nhát chứ!

Nàng thiếu nợ ai chứ!

Nhạn Hồi tự nhận, cuộc đời này của nàng ngoại trừ thiếu Lăng Tiêu một mạng thì nàng cũng chẳng nợ ai cái gì nữa.

Vì vậy, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc trước mắt, Nhạn Hồi chột cú mình xuống, thanh kiếm gãy sượt qua vai nàng, chém rách áo nàng rồi đâm vào vách đá bên sau tạo nên một tiếng “Keng”.

Nhạn Hồi nghe âm thanh này mà trong lòng sợ hãi, nếu lúc này nàng ngần người thêm chút nữa thì chỉ e bây giờ đã một kiếm xuyên tim!

Hóa ra tên Yêu Long này giết người lại chẳng khách khí chút nào như vậy!

“Không được nhúc nhích!” Một kiếm không đâm vào được lại khiến Thiên Diệu nôn nóng.

Nhạn Hồi giận quá hóa cười: “Làm thịt gà cũng phải để nó giã hai cái cơ mà, chẳng nhẽ ta lại không bằng cầm thú chứ!” Nói tới đây, Nhạn Hồi lại bồi thêm một câu, “Con gà nhà ngươi lúc bị ta giết còn giã mấy cái, chẳng nhẽ ngươi muốn giết ta mà không cho ta phản kháng sao!”

Chân mày Thiên Diệu nhíu chặt lại: “Ta đã nói rồi, ta không muốn giết cô, chỉ muốn lấy máu trong tim cô mà thôi!”

“Ha ha ha ha ha...!” Nhạn Hồi nghe vậy lại ngửa mặt lên trời mà cười dài một tràng, “Vừa rồi ta đập vào đũng quần của ngươi cũng đâu phải là muốn giết ngươi, sao ngươi không cho ta đập?!”

Khóe môi Thiên Diệu co lại: “Ta không nên nói nhảm với cô mới phải.”

“Nói như thế ta muốn nói với ngươi vậy...”

Một câu còn chưa dứt, đất dưới chân bỗng như bị ai lật lên, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sắc mặt Thiên Diệu lại càng nghiêm trọng hơn: “Không có thời gian nữa, phải dùng máu trong tim cô mới giải trận được.”

“Nếu máu trong tim mà phá được trận thì ngươi tự đâm ngươi đi! Ta cũng chẳng cần làm chi!”

Thiên Diệu quả nhiên không nói nhảm nữa, trực tiếp ra tay với Nhạn Hồi. Nhạn Hồi cũng dốc toàn sức lực ra chống lại Thiên Diệu vì cái mạng nhỏ của mình.

Lúc này Nhạn Hồi mới phát hiện ra, hóa ra công phu ngoại gia của tên này không phải là tốt hơn nàng một chút mà là gấp 8 lần nàng. Nếu không phải bây

giờ pháp lực của nàng đã khôi phục, nàng lập tức phi người tránh được thì chỉ sợ đã bị Thiên Diệu áp chế rồi.

Sơn động âm ỹ đổ xuống.

Đá vừa mới ở trên đầu bây giờ lại bị bọn họ dẫm nát dưới chân, mà phù chú Thiên Diệu vẽ lên vách đá cũng chậm rãi biến mất.

Sơn động này như vật thể sống đang yên lặng xóa đi dấu vết Thiên Diệu lưu lại trên đá.

Thiên Diệu thấy thế thì sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, thấy Nhạn Hồi đang tránh né, hẩn lạnh lùng nói: “Ta lấy được đồ ta muốn sẽ có thể khôi phục thần trí giúp Tê Vân chân nhân, cô không muốn rửa sạch oan khuất cho Lăng Tiêu hay sao?”

Vừa dứt lời, quả nhiên đã thấy Nhạn Hồi hơi khựng lại.

Bóng Thiên Diệu lóe lên, ra tay không hề lưu tình chút nào, đâm xuyên qua ngực Nhạn Hồi, lần này hẩn không đâm xuyên tim nàng, kiếm gãy chỉ đâm vào được một nửa chiều dài, nhưng máu trong tim của Nhạn Hồi đã chảy tí tách xuống đất.

Nhạn Hồi đau đến nghiến răng, máu chảy xuống từ khóe miệng của nàng, nàng hung dữ nhìn Thiên Diệu: “Hai lần...”

Mà Thiên Diệu lại như thể chẳng nghe thấy lời Nhạn Hồi nói, hẩn cũng mặc kệ Nhạn Hồi có đau hay không, nhanh chóng rút kiếm ra khỏi ngực nàng.

Nhạn Hồi rên lên một tiếng, Thiên Diệu liền xoay người, chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên, kiếm đã đâm thẳng vào vách đá!

Lực mạnh tới nỗi khiến cho lưỡi kiếm ma sát với vách đá tạo nên tia lửa.

Máu Nhạn Hồi còn lưu lại trên đá xuyên thẳng qua khe hở, hai tay Thiên Diệu kết ấn, trong miệng niệm chú, ánh sáng dần nổi lên trên vách đá.

Đất đá dưới chân đang dần yên tĩnh lại, lúc này lại rung chuyển dữ dội.

Mà lần rung chuyển này không giống vừa nãy, Nhạn Hồi nghe được tiếng đất đá rơi ầm xuống sâu trong động, bụi mù nhanh chóng bay lên mù mịt. Vách đá trên đỉnh đầu đã nứt ra thành những khe hở lớn, len thẳng ra ngoài động, dù bây giờ Nhạn Hồi có hơi choáng váng nhưng vẫn có thể cảm nhận gió lùa qua khe hở, thổi vào trong động.

Một tảng đá lớn rơi thẳng xuống ngay trước mặt Nhạn Hồi, gió quạt rối cả tóc nàng.

Nàng biết, sơn động này sắp sập rồi...

Thiên Diệu bên cạnh lại kiên định đứng đó, thân hình hơi bất động mặc cho đá trên đỉnh đang rơi ầm ầm xuống người hẩn.

Cứ để hẩn niệm nữa thì nàng chỉ e là sẽ bị chôn sống ở đây mất thôi!

Không đợi Nhạn Hồi kịp nghĩ thêm nữa, mặt đất lại nghiêng ngả, bắt đầu dựng đứng... Nhạn Hồi một tay che ngực cầm máu, một tay vịn vào tảng đá to bên cạnh để khỏi lặn xuống.

Nhưng Nhạn Hồi vớ lấy hòn đá nào cũng khiến hòn đá đó rơi xuống, cứ vịn vào một tảng thì tảng đó lại rơi xuống, khiến cho động tác của nàng trở nên chật vật trơn trượt. Hơn nữa bởi vì mặt đất đang nghiêng dần nên vị trí của Thiên Diệu lại trở thành phía trên Nhạn Hồi.

Không biết hấn mượn sức mạnh gì mà quanh thân tản ra ánh sáng cùng màu đỏ máu với trận pháp trên tường. Hấn như đang nổi lơ lửng, tóc đen như thác lại tăng thêm mấy phần phiêu diêu.

Hấn ta lại đứng đến là đẹp mắt như vậy! Nhạn Hồi ôm một bụng lửa giận, nhớ năm xưa nàng ở trên núi Thần Tinh tuy rằng cũng đã chịu không ít thiệt thòi nhưng cũng chưa bao giờ khó coi như bây giờ.

Lúc này, mặt đất càng ngày càng nghiêng, sắp biến thành trạng thái thẳng đứng, Nhạn Hồi rốt cuộc cũng không níu được gì nữa, nàng thoáng nhìn sơn động đang biến thành một cái hố đen sâu không thấy đáy, Nhạn Hồi cắn răng, mặc cho ngực mình đang chảy máu, nàng đạp hai chân một cái rồi nhảy lên trên, dang hai tay ra, sau đó ôm chặt...

Ôm chặt lấy đùi Thiên Diệu.

Thiên Diệu vốn đang đứng vững lúc này chợt hơi nghiêng ngả.

Hấn lập tức mở mắt ra, nhưng thấy ngực Nhạn Hồi đang chảy máu mà vẫn cắn răng, dốc sức liều mạng túm lấy chân hấn bò lên người hấn, cho dù Thiên Diệu đã trải qua bao nhiêu thăng trầm trong cuộc sống thì bây giờ cũng vẫn bị đả kích không ít.

“Làm gì hả?!” Hấn quỳ xuống muốn đá văng Nhạn Hồi xuống dưới.

“Nhìn mà không biết à? Vì mạng sống đó!”

Hai chân bị ôm chặt khiến Thiên Diệu vô cùng bức bối, chân mày hấn nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi: “Pháp lực của cô đâu, không biết bay lên à!”

“Ta đâm người hai kiếm rồi người bay lên cho ta xem chút hen!” Nhạn Hồi cảm thấy tên yêu quái này đúng là không biết xấu hổ, tính kế đả thương người khác thì làm đến là thuận tay, vậy mà lúc người ta lâm vào đường cùng thì hấn lại keo kiệt chẳng chịu giúp lấy một chút, đúng thật là... Nhạn Hồi nổi giận đùng đùng, ngửa đầu trợn mắt, “Nói nhảm nữa ta túm lấy “tiểu đệ” của người bây giờ!”

“Cô...” Thiên Diệu bị những lời này chặn ngang họng, ghen mắt nửa ngày mới đỏ bừng mặt mắng xối xả, “Không... Không biết xấu hổ!”

“Như nhau cả, người cũng hèn hạ chẳng biết xấu hổ còn gì!”

Lời còn chưa nói xong, tảng đá lớn trên đầu đã rơi xuống nhanh chóng, Thiên Diệu vội nghiêng người tránh, một tay hấn dán lên vách đá, nhìn có vẻ như bắt đầu cố hết sức.

“Buông ra.”

“Không buông.”

“Còn chưa phá trận xong.”

“Vậy tự ngươi tìm cách xử lý đi...” Nhạn Hồi vừa nói xong thì bỗng nhiên lại có một tảng đá rơi xuống từ trên đầu, lúc này Thiên Diệu vốn chẳng còn chút không gian nào mà tránh nữa, hai người liền bị tảng đá kia nện thẳng xuống.

Tách khỏi huyết trận pháp nọ, ánh sáng trên người Thiên Diệu cũng dần mờ đi, lắc lư trên không, đã không chịu nổi sức nặng của cả hai người nữa.

Nhạn Hồi nhanh chóng rơi xuống, nhưng cho dù có rơi thì nàng cũng không quên bám chặt lấy Thiên Diệu.

Cho dù phải chết thì nàng cũng muốn kéo tên yêu quái này chết chung.

“Ừm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Nhạn Hồi đã rơi xuống một đầm băng rét lạnh vô cùng, bọt khí quanh người sủi lên ùng ục.

Nhạn Hồi không thích cảm giác bị ngâm trong nước, lúc này nàng liền buông Thiên Diệu ra, cố gắng ngoi lên trên, đợi ngoi được đầu ra khỏi mặt nước rồi, nàng mới mơ màng nhìn thấy bên kia có bờ, vì thế liền dùng chút ý thức còn sót lại bơi qua bên kia.

Ngập lặn mất nửa ngày rồi rốt cuộc cũng lên được bờ, nàng quỳ trên mặt đất, hai tay chống đất ho sặc sụa hồi lâu rồi sau đó mới nghiêng người nằm xoài ra mặt đất ẩm ướt, nhìn đá băng kết tinh lại trên đỉnh đầu đến xuất thần.

Vậy mà cũng sống được.

Đúng là mạng lớn thật.

Nhạn Hồi ôm ngực mình, miệng vết thương ngâm nước lạnh như băng khiến nàng rất không thoải mái, lòng bàn tay nàng ngưng thành khí nóng, dần dần ủ ấm vết thương của mình, mãi đến khi nàng cảm thấy ngực dịu đi rồi mới bắt đầu điều trị tử tế miệng vết thương.

Điều tức một lát, cơ thể đã dần dần có sức lực, Nhạn Hồi lúc này mới ngồi dậy.

Nàng nhìn trái nhìn phải một chặp.

Rốt cuộc nàng cũng biết là thiếu cái gì rồi!

Tên Yêu Long khôn kiếp rơi xuống cùng nàng kia đã không thấy đâu nữa.

Chương 15

Nhạn Hồi nhìn chung quanh, chỉ thấy ở đây là một thạch thất rất lớn, trên vách đá xung quanh đều là hàn băng vừa dày vừa cứng, rung chuyển long trời lở đất bên ngoài cũng chẳng hề rung chuyển được cái thạch thất này lấy nửa đồng, xem ra chỗ này nhất định là trung tâm của trận pháp rồi.

Trên đỉnh thạch thất không lồ kết đầy những cột băng bèn nhọn. Tựa như có thể rơi xuống đâm rách hồ nước tĩnh lặng bên dưới bất cứ lúc nào. Ở trên đỉnh một góc có một cái lỗ đen sì đang dần dần há rộng ra, đất đá rơi xuống không ngừng. Xem ra vừa rồi Nhạn Hồi đã rơi từ đó xuống.

Theo lý thì bây giờ Yêu Long kia hẳn là cũng nên ở đây mới đúng, nhưng tại sao ngoài đá ra lại chẳng thấy có cái gì ngoi đầu lên giãy giụa nhỉ?

Chẳng nhẽ Yêu Long kia không biết bơi nên chết đuối luôn rồi?

Nhạn Hồi còn đang suy đoán thì bỗng nước hồ băng bên dưới đột nhiên bùng ánh sáng vàng.

Ánh sáng tràn ngập khắp cả thạch thất đầy băng, phản chiếu lại lấp lánh, nguy nga tráng lệ đến mức khiến cho ngay cả người tu tiên nhiều năm như Nhạn Hồi cũng nhìn đến quên cả chớp mắt.

Ánh sáng dần thay đổi, dần dần, Nhạn Hồi đã nhìn ra ánh sáng này đang phác họa hình dáng một con rồng trong hồ, nó cuộn mình dưới đáy hồ, tựa như đã lặng yên cả ngàn năm, chỉ đợi lúc này thức tỉnh sống lại.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh sáng bỗng tan biến trong lúc đang cực thịnh, ngay khoảnh khắc trước khi ánh sáng vụt tắt, lúc này Nhạn Hồi mới nhìn được “Kim Long” dưới đáy hồ cẩn thận, đó nào phải con rồng nào, chỉ là một bộ xương rồng trắng hết mà thôi!

Chẳng còn chút da thịt nào, miệng há to, tựa như còn có vô số lời muốn gào rú lên, nó nhe hàm răng rồng sắc nhọn, trông vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, còn chưa kịp hoàn hồn thì ánh sáng đã hoàn toàn vụt tắt, xương rồng dưới đáy hồ cũng mất tăm mất tích theo.

Đúng lúc này, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy cổ chân bị siết chặt, hai đồng tử của nàng co lại, nàng chỉ cảm thấy có một sức lực mạnh mẽ đang kéo nàng xuống.

Nhạn Hồi không kịp đề phòng mà ngã về phía sau, gáy đập mạnh xuống đất khiến Nhạn Hồi vốn đã mất nhiều máu nay lại hoa mắt chóng mặt mất một chập, đến khi nàng hơi tỉnh táo lại thì đã phát hiện có một người đang bò lên trên người mình.

Tóc đen ướt đầm rủ xuống, tựa như lệ quỷ chạy trốn từ trong nước.

Nhạn Hồi hoảng sợ, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng chưa chờ nàng làm gì thêm thì bàn tay người nọ đã cử động, tay phải hắn chụp lấy tay Nhạn Hồi, ấn mạnh một bàn tay của nàng xuống đất, sức lực mạnh mẽ một cách đáng sợ.

Còn bàn tay còn lại của hắn dường như muốn ấn lên vai Nhạn Hồi, nhưng không biết do mơ màng hay cuống quýt mà lại ấn lên ngực nàng...

Chỗ thịt mềm mềm bị đè mạnh xuống.

Nhạn Hồi kêu đau oai oái.

Mẹ nó chứ...

Ấn mạnh thế này là muốn ấn nàng lõm luôn chắc...

Trong tình này cảnh này, cho dù người bò trên người nàng thật sự là lệ quỷ đòi mạng thì Nhạn Hồi cũng phải đánh quý mới được. Đây rõ là hiếp người quá đáng mà!

Nhạn Hồi nổi giận. Nàng cong gối, dùng hết sức lực toàn thân, không thềm khách sáo mà thúc thẳng luôn vào đũng quần người nọ, người nọ kêu lên một tiếng, nhưng cũng dốc hết sức nhịn đau không nói lỏng tay chút nào!

Nhạn Hồi vẫn đang không ngừng giãy giụa, nhưng sức nàng dưới hai cánh tay kia lúc này lại nực cười như kiến lay cây vậy.

“Đồ yêu quái xui xẻo này! Còn muốn làm gì ta nữa hả?!”

Thiên Diệm không đáp lời, chỉ im lặng kiên định không chế Nhạn Hồi. Có điều bàn tay đang ấn lên ngực nàng lại vòng ra phía sau, nâng cơ thể nàng lên, sau đó dùng răng cắn chỗ áo bị kiếm đâm rách ở tim nàng. Hắn chỉ dùng chút sức đã xé được y phục của nàng, để lộ da thịt non mềm trắng mịn cùng với miệng vết thương vừa ngừng chảy máu bên trong.

Nghe tiếng áo mình bị xé rách, Nhạn Hồi hít một hơi lạnh, vừa sợ vừa giận: “Người làm gì hả?!”

Thiên Diệm vẫn không đáp lời như trước, đôi môi áp lên da thịt để trần của nàng, sau đó tuyệt không dịu dàng chút nào cắn lên miệng vết thương.

Bị hắn cắn một cái như vậy, vết thương của Nhạn Hồi vốn đã dùng pháp thuật trị liệu hồi lâu lại bắt đầu rách ra rồi chảy máu.

Nhạn Hồi đau đớn cắn môi, cổ họng không nhin được kêu lên một tiếng.

Sau cảm giác đau đớn là cảm giác máu nóng trong cơ thể bị hút đi từng chút từng chút một. Toàn thân Nhạn Hồi đã hết sức lực giãy giụa, vừa nãy trị liệu cho mình, lại còn giằng co với Thiên Diệm đã hao tổn hết chút pháp lực mà nàng vừa tích tụ được, lúc này nàng chỉ có thể để mặc Thiên Diệm ôm mình mà cắn như một con búp bê vải.

Nàng ngẩng đầu nhìn băng cứng trên đỉnh, trên mấy tầng băng như mặt kính, Nhạn Hồi nhìn thấy tư thế của mình và Thiên Diệm lúc này dưới một góc độ kỳ lạ.

Hơi thở nguy hiểm, động tác mờ ám. Bọn họ... tựa như đang làm chuyện thân mật nhất trên thế gian vậy.

Nhưng lúc này trong lòng Nhạn Hồi chỉ muốn băm nát Thiên Diệu ra cho heo ăn mà thôi.

Tính luôn lặn trong đêm trăng tròn hôm trước, Thiên Diệu cắn miệng nàng bên hồ, đây đã là lần thứ hai Thiên Diệu cắn nàng rồi đấy. Tổng cộng nàng đã bị yêu quái này đâm hai lần, cắn hai lần, Nhạn Hồi tự hỏi không biết đời này nàng đã từng chịu khi nhục như vậy bao giờ chưa?

Thật đúng là khiến nàng cảm thấy bất luận có đòi thế nào... Nàng cũng không thể đòi lại được.

Tầm mắt Nhạn Hồi dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ, nàng biết mình đã chảy quá nhiều máu, nếu cứ để Thiên Diệu tiếp tục hút, e là nàng sẽ bị hút khô luôn mắt...

“Người muốn giết ta sao?”

Giọng Nhạn Hồi rất thấp, nhưng vẫn đủ để truyền vào tai Thiên Diệu.

Thiên Diệu tựa như thoáng sửng sốt một tích tắc, nhưng vẫn không ngừng lại.

Máu Nhạn Hồi đối với hắn bây giờ tựa như có một sức hấp dẫn chí mạng. Hắn dừng trên lồng ngực Nhạn Hồi một lúc lâu, cuối cùng hàm răng cũng buông da thịt Nhạn Hồi ra, da thịt quanh vết thương của nàng vì thiếu máu mà trở nên tái nhợt như da người chết.

Tim nàng đã không còn máu chảy ra nữa, nhưng có mấy giọt máu trên môi Thiên Diệu nhỏ xuống, không chút do dự, Thiên Diệu lè lưỡi liếm sạch mấy giọt máu rơi trên ngực nàng.

Sau đó hắn nghiêng răng.

Tựa như đang chống lại hấp dẫn mê người nhất trên thế gian.

Hắn ôm chặt Nhạn Hồi, trán kề lên vai nàng, nhắm mắt nhắm nhin, bàn tay đang giữ cổ tay Nhạn Hồi cũng không ngừng siết chặt, dường như đang muốn bóp nát Nhạn Hồi.

Một lúc sau, đầu Thiên Diệu cuối cùng cũng chậm chậm ngẩng lên.

Vẻ mặt hắn thoáng dịu đi đôi chút, tựa như khát vọng trong cơ thể cuối cùng cũng nhẹ đi nhiều.

Nhưng hắn vẫn không nhìn Nhạn Hồi mà chỉ lật người, cơ thể ngã sấp sang bên cạnh, hắn nằm dưới đất tựa như mất hết sức lực, ngay cả hơi thở cũng trở nên vừa chậm vừa nhẹ.

Nhạn Hồi chảy quá nhiều máu, cơ thể cũng nặng nề không dậy nổi. Hai người cùng nghe tiếng đá rơi xuống hồ nước ở xa xa, yên lặng nằm cạnh nhau.

Ngay cả đầu võ mồm mia mai nhau cũng chẳng còn sức.

Nhưng cũng may bây giờ Nhạn Hồi đã khôi phục tu vi, khí tức trong cơ thể nàng đang không ngừng hồi phục, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhạn Hồi đoán hẳn là trước đó độc rắn đã luồn vào tim, nàng không thể nào đẩy ra được, còn nhát kiếm xuyên tim của Thiên Diệu khiến nàng chảy ra không ít máu, đồng thời cũng khiến độc rắn chảy ra, bởi vậy nàng mới khôi phục tu vi.

Đúng là phúc trong họa...

Nhạn Hồi còn chưa nghĩ xong, Thiên Diệu bên cạnh đã suy yếu mở miệng nói: “Trận pháp ở đây đã phá, núi đá sẽ không ngừng sụp xuống, tu vi của cô đã hồi phục, dùng thuật độn thổ đưa ta ra ngoài đi.”

Nhạn Hồi nghe thấy lời này của hắn thì phản ứng hồi lâu: “Người tính để ta hồi phục tu vi vào lúc này là để tiện đưa người ra ngoài ấy hả?”

Thiên Diệu thoải mái thừa nhận: “Ta đã nói sẽ khiến cho cô hồi phục pháp lực.”

“...”

Nhạn Hồi cảm thấy mình hết cách để sống vui vẻ được luôn rồi.

Nàng ngừng lại hồi lâu, gật đầu nói: “Người tính kế ta thành công, đâm ta, còn suýt chút nữa ăn luôn ta, sau đó cuối cùng cũng tìm được thứ người muốn, định chiến thắng trở về, còn muốn ta đưa người ta ngoài nữa.”

Thiên Diệu im lặng, coi như ngầm mặc định.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, từ đầu chí cuối, người chưa bao giờ xem ta là người. À, cũng đúng, người là yêu quái, không coi người ta là người cũng là lý đương nhiên thôi.”

Đá trên đỉnh rơi xuống ngày càng mạnh, động tĩnh ngày càng kinh người.

Thiên Diệu chau mày: “Ta không hề muốn lấy mạng cô.”

Thì ra trong mắt Yêu Long này, giữ lại mạng cho nàng coi như đã là ân điển trời ban rồi!

Còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa được không, hại người ta mà còn muốn người ta giúp mình, giọng điệu còn như vậy nữa...

Nhạn Hồi gật đầu như ngộ ra: “Người thân hay bạn bè của người có từng dạy người đạo lý muốn lấy được đồ của người ta thì không phải do người quyết định mà do người ta quyết định không? Nếu không ai dạy người thì để ta dạy.”

Thiên Diệu nhìn đá rơi xuống, vẻ mặt có hơi mất kiên nhẫn: “Muốn nói gì, đừng nói nhảm.”

Nhạn Hồi cười lạnh: “Được, ta không nói nhảm, muốn ta đưa người ra ngoài cũng được. Nhưng người phải chân thành khấn đầu xin lỗi với ta vì những hành vi trước đó của người, rồi kêu ta ba tiếng bà cô, con cầu xin bà, vậy thì ta sẽ đưa người ra ngoài.”

Thiên Diệu cũng cười lạnh: “Cô cũng thật biết bỏ đá xuống giếng nhỉ.”

“Cũng đâu tính kế được tường tận như ngươi.”

Thiên Diệu không chịu đồng ý, chỉ nói: “Ta đã lấy được đồ ta muốn, có thể giúp Tê Vân chân nhân khôi phục trí nhớ.”

Nhạn Hồi siết chặt năm đấm, nghiến răng, nhưng biểu hiện phần hận này chỉ dừng trên mặt nàng trong chốc lát, nàng nói như bất chấp tất cả: “Bà đây mặc kệ.”

Thiên Diệu thỏa mãn khẽ động khóe môi, nhưng tiếp đó Nhạn Hồi lại nói, “Dù sao ta cũng không còn là người của núi Thần Tinh nữa, sự phụ tiền nhiệm gặp nạn thì liên quan gì đến ta, cứ để người bị các đại môn phái tu tiên hiểu lầm đi, bản lĩnh người cao cường như vậy chẳng nhẽ không tự giải quyết được!”

Nhạn Hồi quyết tâm, quay đầu, tay bấm quyết: “Ngươi không xin lỗi thì ở đó đếm đá rơi đi!”

Thiên Diệu sững người, chỉ nghe bên cạnh có tiếng gió thoảng qua, hấn ngạc nhiên quay đầu.

Nha đầu này lại...

Thật sự chạy một mình!

Cô nương thỉnh thoảng gọi “sư phụ” trong mơ này lại thật sự... đi rồi...

Thiên Diệu tưởng mình đã tính được lòng người, nhưng lại không ngờ rằng trái tim mà hấn đang đối diện lại...

Biến đổi thất thường như vậy...